De ki: «Es-selâmu aleykum ehle'd-diyâri mine'l-mü'minîne ve'l-müslimîn, ve yerhamullâhu'l-mustekdimîne minnâ ve'l-muste'hırîn ve innâ inşâ allâhu bikum lâhıkûn.» (Selam size ey Müminlerin ve Müslümanların diyarında bulunanlar! Allah bizden önden gidenlere de geriye kalanlara da rahmet buyursun. Bizler de -inşaallah- size elbette yetişeceğiz.)

Âişe –radıyallahu anha-'dan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: "Size, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'den bir hadis rivayet edeyim mi?" dedi. Biz:"Evet" dedik. Şöyle dedi: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- benim yanımda kaldığı gece benim yanıma geldi ve ridasını çıkardı, ayakkabılarını çıkardı ve onları ayak tarafında bıraktı. İzarının bir ucunu yatağına açtı ve yanı üzere yattı. Fazla zaman geçmeden o benim uyuduğumu sandı, yavaşça ridasını aldı, yavaşça ayakkabılarını giydi, (yavaşça) kapıyı açtı ve çıktı. Sonra kapıyı yavaşça kapattı. Ben de örtümü başımın üzerine saldım, başımı da örttüm. Sonra izarım ile de kapandım. Sonra onun izinden yola koyuldum. Nihayet Baki Mezarlığı'na geldi. Ayakta uzunca durdu. Sonra üç defa ellerini kaldırdı, sonra yana saptı, ben de yana saptım. O hızlandı, ben de hızlandım. Koşmaya başladı, ben de koştum. Daha da hızlı koşmaya başladı, ben de daha da hızlandım. Onu geçtim, içeri girdim. Daha henüz yeni uzanmıştım ki, O da -sallallahu aleyhi ve sellem- içeri girdi: «Ne oluyor ey Âişe? Göğsün inip kalkıyor, karnın da şişmiş bulunuyor.» "Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Rasûlü!" dedim ve ben de ona (durumu) bildirdim. «O benim önümde gördüğüm karartı sen miydin?» dedi. Ben: "Evet" dedim. Göğsüme vurdu. Sonra şöyle dedi: «Allah'ın ve Rasûlünün sana haksızlık edeceğini mi zannettin?» Âişe -radıyallahu anha- dedi ki: "İnsanlar her neyi gizlese Allah onu bilir" (dedim). O -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Evet!» (diye buyurdu ve devamla) buyurdu ki: «O gördüğün vakit Cibril -aleyhisselam- bana geldi, bana seslendi. Sesini senden gizledi. Ben de ona karşılık verdim. Ona verdiğim karşılığı da senden gizledim. Sen buradayken yanına girmezdi. Çünkü elbiselerini çıkarmıştın. Ben senin uyuduğunu sanmıştım. Seni uyandırmak hoşuma gitmedi ve yalnızlıktan korkacağından çekindim. Cebrail -aleyhisselam- bana dedi ki: Rabbin sana Baki'dekilere gitmeni, onlar için mağfiret dilemeni emrediyor.» Peki, ey Allah'ın Rasûlü! (Kabirdekilere ben) nasıl söyleyeyim? diye sordum. Şöyle buyurdu: De ki: «Esselâmu aleykum ehle'd-diyâri mine'l-mü'minîne ve'l-müslimîn ve yerhamullâhu'l-mustekdimîne minnâ ve'l-muste'hırîn ve innâ inşâallâhu bikum lâhıkûn.» (Selam size ey Müminlerin ve Müslümanların diyarında bulunanlar! Allah bizden önden gidenlere de geriye kalanlara da rahmet buyursun. Bizler de -inşaallah- size elbette yetişeceğiz.)

[Sahih Hadis] [Müslim rivayet etmiştir]

Âişe -radıyallahu anha- Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile kendisi arsında geçen bir kıssayı anlatıyor. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onun gecesinde yanında iken yatağına geldi, ridasını koydu, ayakkabılarını çıkardı ve onları ayaklarının yanına koydu. Sonra uzandı. Benim uyuduğumu zannedince ridasını beni uyandırmamak için nazik ve yumuşak bir şekilde aldı. Ayakkakbılarını da yavaşça giyip kapıyı açarak ve çıktı. Sonra da kapıyı yavaşça kapattı. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bunu, gizli bir şekilde yapmasının sebebi Âişe -radıyallahu anha-'yı bırakıp gittiğinde onu uyandırmamak ve gece karanlığında yalnız kalırsa onun korkmaması için yaptı. Âişe -radıyallahu anha- elbisesini giyip başını örterek peşinden gitti. Medine'de bulunan Bakî Kabristanlığı'na gidip orada durdu. Ayakta uzunca durdu. Sonra üç defa ellerini kaldırdı, sonra evine dönmek için yana saptı, Âişe de yana saptı. O hızla yürüdü, o da hızla yürüdü. Koşmaya başladı, o da koştu. Aişe -radıyallahu anha- şöyle dedi: Onu geçip eve girdim. Uzandım, o da içeri girdi. Bana: «Ne oluyor ey Âişe? göğsün inip kalkıyor, karnın da şişmiş bulunuyor» dedi. Manası: Yürürken hızlı koşan kimsenin başına gelen şey senin başına gelmiş, o da öfkeli yahut da heyecanlı bir kimsenin konuşurken hızlı nefes alıp vermesidir. ''Râbiye'' sözü, karnın yüksek olmasıdır. Âişe dedi ki: Benim bir şeyim yok. Bunun üzerine Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Ya bana haber verirsin yahut da çok lütuf sahibi ve herşeyden haberi olan Allah, bana haber verir.» dedi. Âişe, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e olan şeyden haber verdi. Peygamber ona önünde gördüğüm şahıs sen miydin? dedi. O da evet deyince Peygamber göğsüne vurarak onun canını acıttı.«Allah'ın ve Rasûlünün sana haksızlık edeceğini mi zannettin?» Yani, Allah ve Rasûlunün sana zulmederek sana taksim ettiğim gece hakkını bırakıp kadınlarından birine gideceğimi mi zannettin? Âişe dedi ki: "İnsanlar her neyi gizlese, Allah onu bilir." Yani insanların gizlediği her şeyi Allah bilir. Bunu dediği zaman sanki kendini doğruladı ve evet dedi. Sonra da Peygamber -sallallahu aleyhi ve selllem- ona Cibril -aleyhisselam-'ın geldiğini ve Âişe -radıyallahu anha- elbiselerini çıkarıp uykuya hazırlandığı için içeri girmediğini haber verdi. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- onun uyuduğunu zannetti. Gece karanlığında yalnız kalıp korkmasın diye onu uyandırmadı. Cibrîl -aleyhisselam-ona dedi ki: Rabbin sana Baki'dekilere gitmeni, onlar için mağfiret dilemeni emrediyor. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- bu emri yerine getirerek Bakî Kabristanlığı'na gidip onlar için mağfiret dileyip dua etti. Âişe -radıyallahu anha-: "Peki, ey Allah'ın Rasûlü, (ben kabirdekiler için nasıl dua edeyim) nasıl söyleyeyim?" diye sordu. Şöyle buyurdu: De ki: «Es-selâmu aleykum ehle'd-diyâri mine'l-mü'minîne ve'l-müslimîn ve yerhamullâhu'l-mustekdimîne minnâ ve'l-muste'hırîn ve innâ inşâallâhu bikum lâhıkûn.» (Selam size ey Müminlerin ve Müslümanların diyarında bulunanlar! Allah bizden önden gidenlere de geriye kalanlara da rahmet buyursun. Bizler de -inşaallah- size elbette yetişeceğiz.)

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/10407